

РЕШЕНИЕ

№ 1587

гр. София, 11.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 1 състав, в
публично заседание на 23.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радостин Радков

при участието на секретаря Галя Илиева, като разгледа дело номер **12298** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/:

Образувано е по жалба на Я. М. С., срещу Принудителна административна мярка /ПАМ/ по чл. 171, т. 5, б. "б" от ЗДвП, "преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик", приложена по отношение на лек автомобил „БМВ“ с рег. [рег.номер на МПС], наложена на 28.11.2021 г. от Н. М. – инспектор „контрол паркиране“, сектор „Контрол паркиране и принудително преместване“ в [фирма] /ЦГМ/. В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е незаконосъобразна и неправилна. Навеждат се твърдения, че приложената ПАМ противоречи с целта на закона. В съдебно заседание, жалбоподателят се явява лично, моли съдът да уважи жалбата и да се отмени оспорената заповед. Претендира присъждане на направените по делото разноски. Прави възражение за прекомерност на поисканите разноски от процесуалния представител на ответника.

Ответникът – Н. М. – инспектор „контрол паркиране“, сектор „Контрол паркиране и принудително преместване“ в ЦГМ, не се явява, представлява се от адв. Г.. Счита жалбата за неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на разноски.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Видно от Констативен протокол № 42/11, на 28.11.2021 г., в 10.30 ч., инспектор Н. М. е разпоредил ПАМ – принудително преместване на ППС марка БМВ, с рег. [рег.номер на МПС] , паркирано в нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДВП на [улица], [населено място], с посока бул. С. – паркирал на такси стоянка.

Видно от доказателствата по делото, лекият автомобил е репатриран със специализиран автомобил за принудително преместване № 42 на същата дата на специализиран паркинг "П".

Към административната преписка са приложени Ф. № [ЕГН]/28.11.2021 г., съставен от инспектор при ЦГМ, Отчет за принудително преместване на ППС за дата 28.11.2021 г., Протокол № 16263/28.11.2021 г. на екипите за принудително преместени ППС със специализиран автомобил № 42 от дата 28.11.2021 г., снимков материал от репатрирането на МПС, Инструкция за работа с таблетна система на инспектори сектор „КП и ПП“ – 15.10.2020 г., Инструкция за работа на лицата на длъжност „Инспектор контрол паркиране“, Длъжностна характеристика, Допълнително споразумение № РД-12-2П-279/29.11.2019 г., заповед № СОА21-РД-95-62/11.03.2021 г. на кмета на СО, заповед № РД-09-69/01.06.2021 г. на изп. директор на ЦГМ, определяща компетентните служители да налагат ПАМ и списък на запозналите се с нея лица, решение № 73/17.12.2015 г. на СОС.

С жалба с вх. № 42189/02.12.2021 г., Я. М. С. е оспорил пред АССГ процесната ПАМ, като жалбата е входирана директно в съда.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата, същата е в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

В настоящото производство и съгласно чл. 168, ал. 1 във вр. чл. 146 от АПК, съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като преценя дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му. Обжалваната ПАМ е приложена от компетентен административен орган – инспектор „контролиране на паркирането“, сектор „Контрол паркиране“ в [фирма], който е надлежно оправомощен да прилага ПАМ по ЗДВП, съгласно заповед № РД-09-69/01.06.2021 г. на изп. директор на ЦГМ и заповед № СОА21-РД-95-62/11.03.2021 г. на кмета на СО. Разпореждането за преместване на автомобила е дадено устно. По аргумент от чл. 172, ал. 1 от ЗДВП, не е задължителна писмената форма за мярката по чл. 171, т. 5, б. „б“ от ЗДВП, като прилагането ѝ по същество представлява властническо волеизявление на административния орган, осъществено чрез действие. ПАМ са форма на изпълнителна дейност, чрез която се дава легален израз на държавната принуда, упражнявана в предвидените от закона случаи. По своята правна същност те са актове на държавно управление от категорията на индивидуалните административни актове и следва да бъдат подчинени на принципа на законност, както по отношение на издаването им, така и по отношение на изпълнението им. Спазването на изискванията за законност при издаване на акта е гаранция за законосъобразността на самата мярка. Принудителните мерки трябва да бъдат прилагани само в изрично и точно изброени в закон или указ случаи, компетентният орган не може да ги налага произволно; те

трябва да са точно посочени в правната норма и да се прилагат по реда и начина, предвидени там, като издаването им трябва да е в съответствие с целта на закона, по който са предвидени (А.: чл. 22 и чл. 23 ЗАНН). Самите материалноправни норми, с които се предвиждат такива мерки, подлежат на стриктно и ограничително тълкуване, доколкото визираните в хипотезиса им предпоставки са с изключителен характер и прилагането им засяга директно и безусловно правната сфера на адресата. В този аспект е недопустимо прилагането на ПАМ на основание, което не е изрично уредено в закона, респ. при липса на всички нормативноустановени за това условия. П. за налагане на ПАМ е императивно и при наличие на визираните предпоставки, в условията на обвързана компетентност, административният орган налага предвидената по закон ПАМ, с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. Тази ПАМ е преустановителна.

С оспорената ПАМ, на 28.11.2021 г. е разпоредено принудително преместване на ППС марка БМВ, с рег. [рег.номер на МПС] , паркирано в нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП на [улица], [населено място], посока бул. С., на такси стоянка. В разпоредбата на чл. 171, т. 5 от ЗДвП, са изброени случаите, при които може да се наложи ПАМ - преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач, а именно когато превозното средство е: б. „а“ паркирано правилно, но обстоятелствата налагат неговото преместване; за новото местоположение на превозното средство се уведомява районното полицейско управление, а разходите, направени във връзка с преместването на превозното средство, са за сметка на лицето или организацията, поискала преместването; б. „б“ паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, както и когато създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението; в този случай лицата по чл. 168 уведомяват районното полицейско управление, от територията на което е преместен автомобилът, за новото местоположение на превозното средство; разходите, направени във връзка с преместването на превозното средство, са за сметка на собственика на превозното средство, което може да бъде задържано до заплащане на тези разходи, а таксата за отговорното пазене на преместения автомобил се начислява от момента на уведомяването на районното полицейско управление; б. „в“ без табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места, или са изминали 30 дни от отнемане или връщане на свидетелството за регистрация на пътното превозно средство в Министерството на вътрешните работи. В настоящият случай, липсва индивидуализация на това, коя от хипотезите е била налице при прилагането на ПАМ. Логически може да се стигне до извод, че не са били налице хипотезите на б. „а“ и б. „в“, а от констативния протокол се установява, че автомобилът е паркиран в нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП, както и че е притежавал регистрационни табели, поставени на определените за това места. Т.е. оспорената ПАМ е такава по чл. 171, т. 5, б. "б" от ЗДвП - когато превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство. Правното основание за прилагане на процесната ПАМ, съдържащо се в Констативен протокол № 42/11, на 28.11.2021 г., е разпоредбата на чл. 6, т. 1 от ЗДвП, съгласно която участниците в движението съобразяват своето поведение със

сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, както и със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка. Констатациите във Ф. № [ЕГН]/28.11.2021 г., съставен от инспектор при ЦГМ, независимо че е изготвен в друго производство, са доказателство за наличието на нарушението за което е издадено устно разпореждане, тъй като при липса на изискване за писмена форма на акта за налагане на принудителна административна мярка, нарушението може да се доказва с всякакви доказателствени средства. Видно от приложения в преписката фиш, същият се съставен за извършено нарушение по чл. 6, т. 1 от ЗДвП.

В процесния случай безспорно се установява, че към момента на прилагане на ПАМ, мястото е обозначено с неподвижен пътен знак, който да предупреждава за принудително преместване. Съобразно разпоредбата на чл. 40, ал. 1 от Правилника за прилагане на ЗДвП, пътните знаци се поставят от дясната страна на пътя срещу посоката на движение. От приложения снимков материал ясно се вижда, че пътен знак В28 /забранено паркирането/ и допълнителна табела Т17, предупреждаваща, че нарушителите се отстраняват принудително, са поставени на нормативно предвиденото място спрямо процесния автомобил. Видно от констативния протокол и изготвения снимков материал, в деня на принудителното преместване, автомобил марка БМВ, с рег. [рег.номер на МПС] , е паркиран на такси стоянка в нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП на [улица], [населено място], с посока бул. С.. Мястото е забранено за паркиране, обозначено с неподвижен пътен знак В28 и допълнителна табела Т17, пътен знак Е20 /такси/ и допълнителна табела с текст „4 места“. При наличието на така поставените знаци, безспорно паркирането е забранено за автомобили, които не осъществяват таксиметров превоз. Съгласно нормата на чл. 93, ал. 2 от ЗДвП, паркирано е пътно превозно средство, спрямо извън обстоятелствата, които го характеризират като престояващо, както и извън обстоятелствата, свързани с необходимостта да спре, за да избегне конфликт с друг участник в движението или сблъскване с някакво препятствие, или в подчинение на правилата за движение. В процесния случай, видно от снимковия материал, автомобилът спрямо когато е приложена оспорената принудителна административна мярка, не е таксиметров и същият не е спрял за престой, предвид липсата на водача му, а е паркиран, като тези обстоятелства не са спорни по делото.

Не се споделят наведените от страна на жалбоподателя доводи, че липсата на хоризонтална маркировка, а именно съобразно разпоредбата на чл. 130, ал. 2 от Наредба № 18/23.07.2001 г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци, че участъкът задължително се очертава с пътна маркировка М14 и се нанася надпис "ТАХИ", прави мястото необозначено. Липсата на такава маркировка не води до друг правен извод, защото с действието на пътните знаци В28, Е20, Т17 и табела с броя места, е обозначено недвусмислено 4 броя места. Възраженията в тази насока на процесуалния представител на ответника, а именно, че съгласно нормата на чл. 7, ал. 3 от ЗДвП, когато има несъответствие между пътните знаци и маркировката на пътя, участниците в движението са длъжни да се съобразяват с пътните знаци, изцяло се споделят. От снимковия материал се вижда точно и ясно къде е началото и къде е краят на действие на посочените пътни знаци, както и че автомобилът е паркирал на второто място. /В този смисъл решение № 7326 от 16.06.2016 г. по АД № 9619/2015 г. на ВАС, Седмо отделение/

В заключение следва да се посочи, че оспорената ПАМ е издадена и в съответствие с

целта на закона, а именно за преустановяване на административните нарушения. Ето защо, процесната ПАМ се явява законосъобразна, постановена при правилно приложение на материалния закон и в съответствие с административнопроизводствените правила и целта на закона, а жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена.

Съгласно правилата на процеса, с оглед неговия изход и при своевременно направеното искане от страна на процесуалния представител на ответника, и на основание чл. 143, ал. 3 АПК, жалбоподателят следва да заплати на ответника, направените и поискани разноски по делото, за заплатено от [фирма] адвокатско възнаграждение, за осъществена защита от адв. Г., в доказан размер на 600 лева с ДДС /банково извлечение/. Съобразно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минималното възнаграждение за осъществявано процесуално представителство по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2 е в размер на 500 /петстотин/ лв. Съгласно §2а от ДР на Наредба № 1/2004 г., за нерегистрираните по ЗДДС адвокати размерът на възнагражденията по тази наредба е без включен в тях данък върху добавената стойност, а за регистрираните дължимият данък върху добавената стойност се начислява върху възнагражденията по тази наредба и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение, като се дължи съобразно разпоредбите на Закона за данъка върху добавената стойност. След извършена служебно справка в сайта на НАП, се установява, че адв. М. Г. е регистрирана по ЗДДС, с идент. номер по ДДС BG179432588. Т.е. доколкото са налице доказателства за регистрация по ЗДДС, то върху сумата от 500,00 лв. следва да се добави и ДДС, който е в размер на 20% или 100,00 лв. От изложеното по-горе размерът на адвокатското възнаграждение следва да бъде определен на 600 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд- София град, Трето отделение, 1-ви състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Я. М. С., срещу Принудителна административна мярка по чл. 171, т. 5, б. "б" от ЗДвП, "преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик", приложена по отношение на лек автомобил „БМВ“ с рег. [рег.номер на МПС], наложена на 28.11.2021 г. от Н. М. – инспектор „контрол паркиране“, сектор „Контрол паркиране и принудително преместване“ в [фирма].

ОСЪЖДА Я. М. С., да заплати на [фирма], общо разноски в размер на 600 /шестстотин/ лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 - дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: